

Vážení čtenáři právě vychází páté číslo časopisu MRAVENČÍ LISTY. Snad s námi budete spokojeni i tentokrát a přejeme vám potěšení z našeho čtení. V úvodu si připomeneme významné dny, které si spolu s námi můžete oslavit.

Významné dny:

<u>2.</u> <u>7.</u>	Světový den UFO
<u>5.</u> <u>7.</u>	Mezinárodní den objektů zdarma
<u>6.</u> <u>7.</u>	Světový den polibku
<u>6.</u> <u>7.</u>	Světový den Tibetu
<u>9.</u> <u>7.</u>	Světový den veterinárních lékařů
<u>11.</u> <u>7.</u>	Světový den populace
<u>14.</u> <u>7.</u>	Mezinárodní den alternativ ke spalovnám
<u>20.</u> <u>7.</u>	Mezinárodní den šachu

Světový den UFO

2. 7.

Světový den UFO nepřípadl na 2.července náhodou, váže se k němu příběh odehraný roku 1947. Kdy farmář William Mac Brazel na ranči Foster se svým synem našel po velikém úderu do země, který slyšel předchozí den, úlomky neznámého kovu, plechu či pásky. Do dnes není známe co to přesně bylo, armádní vědci se domnívají, že to byl létající talíř - UFO - čili neindetifikovatelný předmět.

Světový den polibku

6. 7.

"Světový den polibku připadá na stejný den jako Mezinárodní den objektů a zároveň je druhý v pořadí po sv. Valentýnu svátkem pro zamilované. Polibek je pro nás zdravotně ""důležitý"", neboť napomáhá ke snížení stresu, říká se že při líbání se dokonce spalují kalorie, snižuje vysoký krevní tlak a navíc je velice příjemné. "

Mimoto slaví česká republika dva významné svátky to 5. 7. Příchod slovanských věrozvěstů na naše území – Cyrila a Metoděje.

Významný den pro naši vlast je 6. 7. 1415, tedy den upálení mistra Jana Husa.

Den upálení mistra Jana Husa

6. červenec je dnem, kdy si připomínáme **upálení mistra Jana Husa**. Bylo to na církevním koncilu ve švýcarské Kostnici v roce 1415. Tehdy byl Jan Hus po několikaměsíčním věznění **odsouzen jako kacíř a krutě popraven**. Odmítl totiž odvolat své učení o nápravě církve, která tehdy zažívala obrovský morální úpadek. Husova smrt však ještě zesílila vliv jeho myšlenek a vyústila až v husitskou revoluci. K odkazu Jan Husa se vedle husitů hlásí i další církve. Jako svatý mučedník je spolu s Jeronýmem Pražským uctíván například pravoslavnou církví. V roce 1999 byl mistr Jan Hus označen za reformátora církve samotným papežem Janem Pavlem II. Ten tehdy i veřejně politoval jeho upálení.

V současnosti je 6. červenec - Den upálení mistra Jana Husa také českým státním svátkem. **Mistr Jan Hus** nebyl jenom velkým **náboženským myslitelem**, zasadil se také o **vývoj českého jazyka**. Právě jeho reforma českého pravopisu je spojována s odstraněním spřežek a zavedením diakritiky.

Život mistra Jana Husa

Jan Hus se narodil kolem roku 1370 v Husinci u Prachatic. Vyučoval na pražské univerzitě (od roku 1398) a posléze se stal i jejím rektorem. V roce 1400 byl vysvěcen jako římskokatolický kněz a od roku 1402 působil jako kazatel v betlémské kapli.

Jan Hus se ve svých kázáních **inspiroval učením reformátora Johna Wycliffa**. Ostře kritizoval poměry v církvi, která se obohacovala prodáváním odpustků. Upozorňoval na morální úpadek církve a hledal řešení k její nápravě.

To vedlo až k tomu, že arcibiskup prohlásil Husa za kacíře, posléze na něho byla uvalena kladba. Pod hrozbou zákazu konání bohoslužeb odešel Jan Hus **do Kozího Hrádku** a začíná kázat pod širým nebem.

Jan Hus za svůj život vydal několik klíčových teologických spisů, mj. s názvy Knížky o svatokupectví, Postilla nebo Výklad viery, Desatera a Páteře. V roce 1414 Jan Hus odjíždí hájit své názory na církevní koncil do Kostnice. Spoléhá přitom na ochranu císaře Zikmunda, který ho však zradil. Ve vykonstruovaném procesu několikrát odmítá odvolat své učení. Nakonec je odsouzen a **6. července 1415 upálen na hranici před hradbami Kostnice**. Jeho popel byl vysypán do řeky Rýn, aby jeho ostatky nemohly být uctívány.

Dílo

Mezi jeho spisy patří

- O církvi (De ecclesia)
- Výklad Viery, Desatera a Páteře
- O šesti bludiech
- O poznání cesty pravé k spasení

- Knížky o svatokupectví
- Postilla
- Listy z Kostnice

O CÍRKVI

Toto díl dokazuje, proč se Hus i po vyhostění z církve, stále pokládá za jejího člena. Je zde rozvinuto učení o neviditelné církvi, jejíž hlavou je Kristus a údy lidé.

Údem se může stát jen ten, kdo žije podle Kristových zákonů (musí žít ctnostným životem). Říká zde, že církev řídí pouze Kristus, nikoliv papež nebo kardinálové.

Hus zde názorně za užití příkladu lidského těla vysvětlil, kdo je pravým křesťanem. V lidském těle je prý mnoho věcí, které nelze pokládat za jeho součást (sliny, hleny, moč..). Stejně tak je to s církví. Je rozdíl být v církvi a žít poctivým životem, podle církevních pravidel a nebo být v církvi, ale podle jejich pravidel se neřídít. A právě takový člověk musí být z církve vyloučen, jako je třeba moč vyloučena z těla.

KNÍŽKY

O SVATOKUPECTVÍ

Toto dílo vzniklo jako reakce na prodej papežových odpustků, v době, kdy Hus odešel z Betlémské kaple a ztratil tak přímý kontakt se svými posluchači. Hus se zde nevěnuje pouze odpustkům, ale kritizuje celou církev i soudobou společnost.

Dílo je rozděleno na tři základní části.

Úvodní část

Hus zde podává definici svatokupectví. Svatokupcem je ten, kdo za předem smluvenou částku prodává nebo kupuje církevní hodnosti a úkony.

Základní část

Zde je uveden přehled svatokupectví v současné společnosti. Např. biskupové neplní své povinnosti, utrácejí majetek chudých, berou neúměrné platy za různá svěcení a jiné úkony. Mniši zakládají bohaté kláštery a žijí přepychověji než šlechta. faráři stavějí honosné domy, chovají lovecké psy, koně a mají služebnictvo, které nepotřebují. Navíc si vydržují nevěstky. Svatokupectvím hřeší také světské osoby aťak lhostejní lidé, díky kterým zlo přetrvává.

Závěrečná část

Hus zde rozebírá formy boje proti svatokupectví. K odstranění zla jsou potřeba pání (papež to neudělá), kteří mají duchovním dávat platy přiměřené jejich životu.

K naší rubrice povídky a tvorba očima Mravence nakreslili klienti chráněného bydlení mimozemšťany.

Karel Čapek

Povídky z jedné kapsy

PŘÍPAD DR. MEJZLÍKA

“Poslyšte, pane Dastychu,” řekl zamyšleně policejní úředník dr. Mejzlík starému kouzelníkovi, “já k vám jdu vlastně na poradu. Já mám tuhle jeden případ, se kterým si nevím rady.” “Tak ven s tím,” děl pan Dastych. “Kohopak se ten případ týká?” “Mne,” vzdychl dr. Mejzlík. “Čím víc na to myslím, tím míň do toho vidím. Poslouchejte, člověk by se z toho zbláznil.” “Tak co vám kdo udělal?” ptal se chlácholivě pan Dastych. “Nikdo,” vyhrkl dr. Mejzlík. “To je to nejhorší. Já sám jsem něco udělal, čemu nerozumím.” “Snad to nebude tak zlé,” těšil ho starý Dastych. “Tak co jste to provedl, mládenče?” “Chytil jsem kasaře,” odpověděl dr. Mejzlík pochmurně. “A to je všechno?” “To je všechno.” “A ten kasař asi nebyl ten pravý,” pomáhal pan Dastych. “Ale byl, vždyť se přiznal. Udělal kasu v Židovském dobročinném spolku, víte? Byl to nějaký Rozanowski čili Rosenbaum ze Lvova,” bručel dr. Mejzlík. “Našli u něho hasáky a všechno.” “No, a co byste rád věděl?” pobádal ho starý Dastych. “Já bych rád věděl,” řekl policejní úředník zahloubaně, “jak jsem ho chytil. Počkejte, já vám to povím po pořádku. Před měsícem, to bylo třetího března, jsem měl až do půlnoci službu. Já nevím, jestli se pamatujete, že tehdy už třetí den pršelo. Tak jsem si zaskočil na chvíli do kavárny a pak chci jít domů, na Vinohrady. Ale místo toho jsem šel opačným směrem k Dlážděné ulici. Prosím vás, nevíte, proč jsem šel zrovna v tu stranu?” “Snad

jen tak, náhodou,” mínil pan Dastych. 4 “Poslouchejte, v takovém počasí necourá člověk jen tak náhodou po ulicích. Já bych rád věděl, co jsem tam u všech sakramentů chtěl. Co myslíte, nemohlo to být nějaké tušení? Víte, něco jako telepatie.” “Aha,” pravil pan Dastych. “To je docela možné.” “Tak vidíte,” mluvil dr. Mejzlík ustaraně. “Tady to máme. Ale taky to mohla být taková podvědomá představa, abych se podíval, co je u Tří panen.” “To je ten zapadák v Dlážděné ulici,” vzpomněl si pan Dastych. “Právě. Tam přespávají tihle kasaři a kapsaři z Pešti nebo z Haliče, když přijdou do Prahy na práci. My na ten lokál dáváme pozor. Co myslíte, nebyl to docela obyčejný policejní zvyk, že jsem si tam šel mrknout?” “To může být,” soudil pan Dastych. “Takové věci dělá někdy člověk docela mechanicky, hlavně když jaksi má smysl pro povinnost. Na tom není nic zvláštního.” “Tak já jdu do Dlážděné ulice,” pokračoval dr. Mejzlík, “podívám se mimochodem na seznam noclehářů u Tří panen a jdu dál. Na konci Dlážděné ulice se zastavím a mířím zase zpátky; pěkně prosím, nevíte, proč jsem šel zpátky?” “Zvyk,” mínil pan Dastych. “Zvyk patrolovat.” “To by mohlo být,” souhlasil policejní úředník. “Ale já jsem neměl službu a chtěl jsem jít domů. Třeba to byla předtucha.” “Bývají takové případy,” uznával pan Dastych. “Ale taková předtucha není nic záhadného. To je přece známo, že v člověku jsou jakési vyšší schopnosti...” “Hergot,” zařval dr. Mejzlík, “tak byl to zvyk, nebo nějaké vyšší schopnosti? Tohle bych rád věděl! – Tak počkejte: Když si to tak šlapu, jde proti mně nějaký člověk. Řekněte,

pročpak by u všech všudy nemohl kdokoliv jít v jednu hodinu v noci Dlážděnou ulicí? Na tom není nic podezřelého. Já sám jsem na nic ani nepomyslel; ale zastavil jsem se zrovna pod lucernou a zapaloval jsem si egyptku. Víte, to my děláme, když se chceme v noci na někoho pořádně podívat. Co myslíte: byla to náhoda, nebo zvyk, nebo... nebo nějaký podvědomý alarm?” “To nevím,” řekl pan Dastych. “Já taky ne,” křikl zlostně dr. Mejzlík. “Hrom do toho! Tedy si zapaluju cigaretu pod tou lucernou a ten člověk jde podle mne. Pane, já jsem se mu ani nepodíval na nos a jenom tak čumím k zemi. Když ten chlap přešel, začalo se mně něco nelíbit. Čerchmante, řekl jsem si, tady není něco v pořádku – ale co vlastně? Vždyť jsem si toho vašnosti ani nevšiml. Tak stojím v dešti pod tou lucernou a přemýšlím; a najednou mě napadlo: boty! Ten člověk měl něco divného na botách. A já vám z ničeho nic povídám nahlas: popel.” “Jaký popel?” ptal se pan Dastych. “No popel. V tu chvíli jsem si vzpomněl, že ten člověk měl na botách mezi svrškem a podrážkou popel.” “A proč by neměl mít na botách popel?” mínil pan Dastych. “To se rozumí,” zvolal dr. Mejzlík. “Ale pane, v ten okamžik jsem viděl, ano, viděl vyříznutou ohnivzdornou, ze které se sype popel na podlahu. Víte, ten popel, co je mezi ocelovými pláty. A já jsem viděl, jak ty boty šlapou do toho popela.”

Redakční rada – Milan Pulec,
Edita Černá